

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXVIII. évfolyam II. szám 2024. november

*„De az ő ígérete szerint új eget és új földet várunk,
amelyben igazság lakik.”*

II. Péter 3:13

Egyházunk 2024. évi jeligéje:

„Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel!” II. Korintus 5:20

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

- 3-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai** istentisztelet lesz: **Kurdi Zoltán** Pécsen és Siklóson, **Sztupkai Mihály** Hidason hirdet igét
- 10-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: igét hirdet **Schauer Tamás** Pécsen és Hidason
- 17-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz, igét hirdet **Dr. Khaled László** Pécsen és Hidason
- 24-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **Sztupkai Mihály** hirdet igét Pécsen és Hidason.

Rendszeres programjaink:

- Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on, minden hónap első keddjén az internetes imakörben úrvacsorát is veszünk.
- Csütörtöki **házikör** 17 órakor változó helyszínnel
- Csütörtökön este 18³⁰ órától **ifjúsági óra**
- Pénteken 16³⁰ óra **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban a könyvtárban (Köztársaság tér 2/b.)
- Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet.
- Minden első vasárnap **Siklóson** 15 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az **evangélikus imateremben**
- Pécsett a vasárnapi **istentiszteleteket** közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:

<https://www.facebook.com/pecsimetodista>, vagy

<http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon

Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.

Krisztus békessége uralkodjék szívetekben, hiszen erre vagytok elhívva az egy testben. És legyetek háládatosak.

Kolossé 3:15

Születésnaposoknak

*Tarts meg ösvényeden, és ne engedj többé eltévednem. Ne hagyj, hogy lábam megbotoljon vagy megtorpanjon útjaidon. Töltsd be testemet és lelke-
met, hatalmas mennyei ragyogás.*

J. Scheffler

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a hétköznapjaikban!

Uram, ha eljössz

A völgyben felhők fekszenek,
mint a kidobott, vizes paplan.
Könnyeket raknak mindenütt
virágra, fára, csepp-alakban.

Aztán a tűzzel ébredő
reggeli nap kap
bele a nyirkos, borús világba,
és ami nehéz, kilátástalan volt:
oszlik a hűvös hajnali pára.

Így vagyok én is, Uram, ha eljössz,
s beragyogod a gondterhelt lelkem.
Ráébredek, hogy panasz helyett is
lehet csodáid ünnepelnem.

HAJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

A vér nem válik vízzé

*„... nem veszendő dolgokon,
ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló éle-
tetekből, hanem drága véren... Krisztusnak a vérén.” I. Péter 1:18-19*

Néhány hajhúzás és sípcsonton rúgás után úgy döntöttem, szétültem a gyerekeket. Mihelyt én lettem közellenséggé, elfelejtették a dühüket, összébújtak, és ártatlan arccal, szinte vezényszóra mondták együtt: De mi testvérek vagyunk!

Mivel nekem nincs vér szerinti testvérem, nem ismerem ezt az állapotot. Hogyan működhet egyszerre a düh és az összetartás egy betolakodó harmadik ellen? Azután rájöttem,

nem kellene ehhez mások: hasonló kettősség dolgozik bennem is. Hisz napi tapasztalatunk az önmegvetés és önfelmentés egyvelege. Egyrészt haragszunk magunkra valamiért, ugyanakkor megnyugtattuk magunkat: ilyen vagyok. Ahogy a vér nem válik vízzé, én sem tudom a saját véretem, természetemet, sem vérségi kötődéseimet „lenullázni”.

Isten egyrészt világossá teszi: alapjainkban kell megváltoznunk - ugyanakkor tudja, hogy nem vagyunk képesek rá. Magunktól legfeljebb az erőlködő próbálkozásig vagy a képmutatásig jutunk el. Ez fárasztó, és az Ő irányába felesleges. Arra azonban jogot formál, hogy legfontosabb kapcsolatunkat vegyük legkomolyabban Vele, akinek az életünket köszönhetjük. Isten alkotott minket, a szívünket újjáteremteni is csak Ő képes. Ennek árát Jézus fizette meg - saját vérével.

Az ereinkben folyó vér jelentős része víz, amely a vér egyéb alkotórészeivel vegyülve kering és éltet. Ha e kettő szétválik, az a halál jele. A Bibliában János evangélista tudósít arról, hogy Jézus halála után ez a szétválás megtörtént, amit egy római katona nagy hozzáértéssel ellenőrzött is.

Ez volt a megbékélés pillanata. Isten minden követelése, amelyeket mi vért izzadva se tudnánk teljesíteni, Jézus teljesítette, a mi bukásunk büntetését pedig elszenvedte. Isten atyai szeretetét nyitotta meg ezzel, és befogadott az Ő nagy családjába, lelki testvéreink közé. Az olykori civakodás lehet és legyen is csupán átmeneti, ráeszmélve: De mi testvérek vagyunk!

EVANGÉLIUMOT MINDEN OTTHONBA

Így szól az Úr, a te Teremtőd:

Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!

Ézsaiás 43:1

II. Rákóczi Ferenc fejedelem

Iskolai tanulmányaink során a történelem jelentős személyiségeivel kapcsolatban általában azok társadalmi-, politikai ténykedéseit, sikereit vagy kudarcait ismerjük meg. Hitéletük kérdései - főként a materialista szemléletű oktatásban - ritkán kerültek elő. Így örömmel olvastam a Family című magazin 2022/3 számában Tittel Kinga cikket, amely a magyar történelem nagy alakjának, II. Rákóczi Ferenc fejedelem élettörténetének néhány eseményét ismerteti.

Az 1703-1711-ig tartó szabadságharca vereséggel végződik, ő maga pedig több helyen él száműzetésben. Végül Törökországban Rodostóban éri a halál. Földi pályafutása 1735. áprilisában, 59 évesen ért véget.

Hányatott élete folytatásaként hamvai is „kalandos” úton kerültek végsőnyughelyükre, a kassai székesegyház kriptájába, amely ma már nem része szeretett hazájának.

A fejedelem 1676-ban a Zemplén megyei Borsi kastélyban született. Életét végig fájdalmas epizódok kísérik, de ezek nem eltávolították Istentől, hanem Vele személyes, mély kapcsolattá érlelték. Édesapját, I. Rákóczi Ferenc erdélyi fejedelmet 3 hónapos korában veszítette el. Édesanyja, Zrínyi Ilona 1682-ben Thököly Imre felesége lesz. Később az ő oldalán száműzetésbe kényszerült. A 12 éves Ferencet elszakítják édesanyjától és Kolonics Lipót esztergomi érsek gondoskodik további sorsáról. Hogy mit érzett a 12 éves gyermek, amikor édesanyjától örökre búcsút kellett vennie, arról így ír később:

„Bár csak, Uram, elibéd vittem volna könnyeimet, amelyek szemeimből ömlöttek.” Később így értékeli ezt a borzalmas élményt: *„Akkor nem tudtam, mit akar velem a Te szentséges és igazán imálandó gondviselésed; de megmutattad azután, hogy jogos volt megaláznia a fejedelmi gyermeket, hogy minden életsorsában, melyen által vezetted és vezetted őt, tudjon a Te igazhoz alkalmazkodni, amely azoknak, akik azt így hordják, felettébb gyönyörűség.”*

A Habsburg udvar mindent megtett, hogy az ifjú Rákócziából császárhű főurat faragjon. Családjától elszakítva a jezsuiták nevelték, majd Bécsben élt. Itt házasodott meg Sarolta Amália hesseni hercegnőt véve feleségül. Ezután Magyarországon telepedett le, Ferencből Sáros vármegye főispán-

ja lett. A hegyaljai felkelés élére állt, ennek leverése után börtönbe került, ahonnan felesége segítségével megszökött. Fogságából írta: „...*de lehet-é csudálni, hogy szeretet nélkül semmit sem tudtam tenni; ahogy barommá lettem...; ilyen az ember, aki távol van Tőled..., aki Téged nem szeret; ... Segíts meg engem, hogy életem hátra lévő részét másképpen tölthessem a Te szeretetedben és szolgálatodban.*”

1703-ben lengyelországi száműzetéséből hívták haza, hogy a szabadságharc élére álljon. Harci zászlóin ez állt: „*Cum Deo pro patria et libertate*” (Istennel a hazáért és szabadságért) A szabadságharc leverése után (1711-ben) a császártól kegyelmet kapott volna, ha leteszi a Habsburgok előtt a hűségesküt. Ő inkább a száműzetést választotta. Miután az angolok nem engedték kikötni hajóját, Franciaországban XIV. Lajos udvarában élt Sáros megye grófia álnév alatt. Műveltsége és emberi jó tulajdonságai alapján nagy népszerűségnek örvendett a francia udvarban. Lakhatása és udvartartása finanszírozása egy idő után gondokat okozott a királynak, és így annak halála után, 1715-ben, Párizs közelében a Kamalduli szerzetesrend kolostora mellett bérelt házat. A francia kamaduliak a katolikus egyházon belül olyan irányzatot képviseltek, amely nagy hangsúlyt helyezett a személyes megtérés fontosságára és a bűnöktől való megtisztulásra. Ez a a tanítás bizonyára nagyon fontos volt a fejedelem életében, mert végakaratóban úgy rendelkezett, hogy szívét ennek a kolostornak a kertjében temessék el. Ez így is történt. (A II. világháború alatt ezt a kolostort bombatalálat érte és így megszűnt létezése.)

1717-ben az osztrák követ azt követelte a francia udvartól, hogy Rákóczi Ferencet és udvartartását utasítsák ki az országból, így került a törökországi Rodostóba. Mikes Kelemen megjegyzi, hogy amilyen imával átszőtt élete volt, olyan volt halála is, amely 1735-ben, Nagypénteken következett be. Testét a rodostói görög templomban helyezték nyugalomba. Innen Mikes Kelemen még ez év júniusában Konstantinápolyba vitette, az ottani Szent Benedek templomba. Innen 1906-ban hozták el hamvait, és helyezték jelenlegi nyughelyére, a kassai Szent Erzsébet székesegyház altemplomába. Értékes gondolatait az „Emlékiratokban” és a „Vallomásokban” foglalta össze.

Befejezésül álljon itt II. Rákóczi Ferenc fejedelem egyik imája:

*Tekintsd, uram, néped sóhaját,
hallgasd meg a szegények,
özvegyek és árvák
hozzád felsíró jajkiáltásait!
Tekints az engesztelésre kész ártatlanokra,
és ne feledkezzél meg
irgalmasságod cselekedeteiről,
melyekkel hajdan oly kegyesen
elárasztottad szolgátságban sínylődő
választott népedet...
Vezérelj cselekedeteinket,
erősítsd karunkat,
hogy egyesült erővel szolgálhassunk
akaratomnak...
Add, hogy rendelkezésed útjáról
le ne térjünk,
hanem igazságtételeid öreivé lévén,
utunk nyugalomban
és békecségyben vezessen tehozzád!"*

SCHAUERMANN M. HENRIK

Kő az úton

Azt gondolod, hogy életed útján csak egyetlen kő vagy akadály is cél nélkül fekszik? Legyen az csúnya, nagy vagy kicsi, ahol fekszik ott kell annak lennie!

Biztosan nem azért, hogy tovább haladásodat akadályozza!

Biztosan nem azért, hogy bátorságodat és erődöt csökkentse!

Csak azért teszi az életed útjának sima homokjába Isten jóságos keze, hogy jól figyelj meg a követ, és aztán Istennel - hitbéli bizalommal - beszélj róla, kérdezd meg őt, hogy mit akar ezzel az akadállyal mondani; és ha Istennel találkoztál minden kőnél, akkor Isten minden kővel megáldott téged.

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Zsoltár a magasban

Zenei tanulmányaimat a 90-es évek közepén fejeztem be a Zeneakadémián, és miután véget ért a tanév, friss diplomával a zsemben a Budapesti Fesztiválzenekar művésze lettem. Hogy mit jelent az iskolapadból a Fesztiválzenekarhoz kerülni? Körülbelül olyasmi ez, mintha a megye 3-ban szereplő Tarnazsadány FC amatőr ifi-futballistája egyik napról a másikra a Real Madrid kezdőcsapatában találná magát. 1995 májusában a diplomakoncertre gyakoroltam, és a családtagok, barátok, osztálytársak számára készítettem a meghívókat, pár hónappal később, októberben már Párizsban, Brüsszelben és a New York-i Carnegie Hallban léptem föl a BFZ művészeként, decemberben pedig Japánban és Hongkongban turnéztam a zenekarral.

Míg itthon az akkori magyar valóságnak megfelelő körülmények közt éltem biatorbágyi otthonomban, addig a turnék során Párizsban, Manhattanben, Hongkongban és Tokióban a világ legmodernebb luxus szállodáiban laktunk. Míg itthon az évfolyamtársaimmal zenéltem és tesóimmal énekeltem, a Fesztiválzenekarban Fischer Iván mellett Sir Solti György és Sir Yehudi Menuhin vezényelt minket, és olyan élő legendákkal dolgoztunk együtt, mint Gidon Kremer, Schiff András, Pinchas Zukerman, Ida Haendel vagy Emmanuel Ax.

Kezdetben nem volt könnyű megszokni, hogy minden átmenet nélkül, egyik napról a másikra a teljesen átlagos diáklétből a showbusiness csúcsára katapultált az élet, ennek minden hozadékával, szépségével és terhével együtt. Ám a nagy kontrasztok megélése közepette történt velem valami, ami megmutatta, hogy kell legyen az ember szíve közepén egy csendes belső szoba, amelynek csendje és békessége nem függ a külső körülményektől, az élet adta helyzetektől, amely mozdulatlan marad a magasságokban és a mélységekben egyaránt.

Azon a téli ázsiai turnén úgy alakult, hogy a repülőgépen a turné egyik főszereplője, egy világhírű virtuóz mellett ültem. Az enyém volt az ablakülés, a neves szólistáé a folyosóülés, és kettőnk közt nem ült senki. Látszólag tehát egy üres szék, de valójában egy egész világ választott el minket egymástól, hiszen én egy friss diplomás zöldfülű pályakezdő voltam, ő pedig egy befutott, világhírű, ünnepezt sztár. Tehát nyugodtan mondhatjuk, hogy ott egymás mellett ülve, mi ketten képviseltük a zenekari tápláléklánc-hierarchia két végpontját. A hosszú interkontinentális

repülőút csendes eseménytelenségben peregtek, így aztán a vacsora után szóba elegyedtünk egymással. A nagy művész kedves és közvetlen volt velem, kellemes beszélgetőtársnak bizonyult. Beszélgettünk a zenekarról, a magyar kultúráról, a jó borokról, Bartók zsenialitásáról, valamint a minket kiszolgáló légutas-kísérő hölgy kissé kedvetlen, sőt egyenesen undok hozzáállásáról. Útitársam mindeközben pezsgőt is rendelt magának, és társalgás közben vidáman kortyolgatta a nemes italt. Arca kipirult, fesztelen, de udvarias közvetlensége virágos jókedvre fordult, mígnem azt vettem észre, hogy vicceket mesélünk egymásnak, és nagyokat hahotázunk egymás történetein.

Jó társaságban repül az idő, úgyhogy a vidám társalgás közben le is pergett egy újabb órácska, amikor a kapitány - azon a bizonyos jellegzetes, repülőgépen sokat hallott recsegős hangon - közölte velünk, hogy hamarosan viharzónába kerülünk, komoly turbolenciákra számíthatunk, úgyhogy mindenki üljön le, és csatolja be a biztonsági övét. Én éppen egy fekete humorba hajló hajótöröttes viccet kezdtem volna mesélni, de a következő pillanatban már le is csapott ránk a vihar, és olyan táncba kezdett a hatalmas Boeing 747-es, hogy még az ülésbe csatolva is nehéz volt a helyünkön maradni. Hirtelen néma csönd lett a gép fedélzetén, mindenki érezte, hogy ez most kemény menet lesz. A Csendes-óceán felszíne fölött 10 kilométer magasan hánykolódtunk, éppen a 11 kilométer mély Mariana-árok fölött, kiszolgáltatva a tomboló vihar szeszélyeinek. A csapkodó villámok fényében jól látszott, ahogy a hatalmas gép szárnyai heroikus küzdelmet folytatnak a kegyetlen széllekedésekkel. Vidám és spicces útitársam elsápadt, megnémult, izzadni kezdett, és görcsösen kapaszkodott a széke karfáiba. Én magam nem szoktam félni repülés közben, de ezúttal félttem.

Furcsa volt a tudat, hogy alattam 21 kilométer távolságban van a föld: 10 kilométer zuhanás a tenger felszínéig, és még 11 süllyedés annak fenekéig.

A szeretteimre gondoltam, és arra, hogy mi van, ha ez itt a vég, ennyi volt. Fura érzés ez, amit csak az érthet meg, aki

már megtapasztalta. Ahogy a gép rázkódott, mi pedig néma rettegéssel a lelkünkben ültünk egymás mellett, egyszer csak tisztán, érthetően megszólalt bennem a 139. zsoltár egyik verse: „Elől és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod kezedet.” (Zsoltár 139:5) Mondjuk ott és akkor szívesen vettem volna, ha az is szerepelne a zsoltárban, hogy alattam is tart egy kezet, mert éppen onnan hiányzott leginkább egy biztos pont, de így is mélységes békesség áradt szét a lelkemben. Olyan élmény volt ez számomra, mint amikor Jézus lecsendesítette a háborgó tengert. Bár a vihar odakint ugyanúgy tombolt, bent a szívem mélyére teljes békesség és végtelen nyugalom költözött. Nem az odakint tomboló vihar csendesegett le, és nem is vált bizonyossá számomra az, hogy túlélem a vihart, hanem mintha csak megnyíltak volna a szívem szemei: láttam a láthatatlant. Kívülről láttam, ahogy egy óriási fémhengerbe zárva száguldok tízezer méter magasban, és láttam, hogy ezt az óriásgépet nem a szárnyai tartják a levegőben, és nem is a kapitány fölkészültsége.

Már tudtam, hogy nem a vakszerencsén múlik, hogy nem éppen belénk csap a következő villám, hanem egy hatalmas teremő kéz vigyáz ránk. Eltöltött a teljes bizonyosság, hogy ha még dolgom van a földön, akkor tombolhat akármilyen vihar, földet fogok érni, és a saját lábamon hagyom el a repülőt. Ha viszont hazahív a Teremő, akkor mindegy, hol vagyok, akár az otthoni fotelomban ülve is mennem kell. A lényeg, hogy teljes bizonyosságom lett afelől, hogy bármi ér, az Isten szeretetén belül fog megtörténni velem. Mélyen belém égett ez a vihar, ez a zsoltár, és ez az elcsendesedés. Vannak pillanatok, amelyek meglepnek minket és összegzésre kényszerítenek. Ezekben a pillanatokban éles kontúrokkal megrajzolva látjuk, mi fontos, és mi nem. Ilyenkor mindegy, hogy világhírű nagyság vagyok, vagy egy kezdő zöldfülű. Mindegy, hogy gazdag vagyok vagy szegény, hogy épp magasra emelt, vagy a mélybe lökött a sors láthatatlan keze.

A legfontosabb különbség ilyenkor ember és ember közt nem a társadalmi rangban, anyagi helyzetben vagy az ismertségben, elismertségben keresendő, hanem abban, hogy van-e ez a belülről és felülről való békesség, vagy nincs. Ha megvan, nem szállunk el, ha magasra jutunk, és nem omlunk össze, ha mélybe kerülünk.

Végül a vihar elmúlt, és mi nagy sikerű koncerteket adtunk Japán-szerte. Ám a békesség velem maradt, valamint a tudat: lesz majd egyszer egy nap, amikor valóban hazatérek, és megállok az előtt, akitől az

életemet kaptam ajándékba. Aznap nagyon nem lesz mindegy, hogy hit és békesség van-e a szívemben, vagy félelem és rettegés. Éppen ezért eldöntöttem, addig is minden vihart arra használlok, amíg csak élek, hogy gyakoroljam magam a Gondviselőbe vetett bizalomban, kegyelmébe és szeretetébe vetett hitemben.

BOLYKI LÁSZLÓ: A LÉLEK HÚRJAI

Ha zord viharban járod életed útját

Ha zord viharban járod élted útját
Nézz a békés napnyugta elé.
Csak a tüskés bokron virítanak rózsák.
A fa virága halálának ára,
Hogy az ágán érjen az ízes jó gyümölcs.
Az aranyak fényes csillogása is
Csak a tűz próbájan át villan majd elő.

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Amikor a fogorvos meglepedkezett a kezelésről

- Mi történt önnel? Annyira megváltozott! - kiáltott fel csodálkozva a fogorvos, amikor az egyik gyáros fiatal felesége rendelőjébe lépett.
- Miért változtam volna meg? Hiszen még nem is beszélgettünk.
- Ez igaz. Mégis valahogy egészen máshogy néz ki, nem az, aki volt.
- Hadd gondolkozzam egy kicsit. Igaz, most hónapok óta nem találkoztunk. Akkor már sejtem, mi történt velem, mi változtatott meg. Tulajdonképpen örülök, hogy rögtön észrevette. A barátaim is mondják. Talán így magyarázhatnám meg: Találkoztam az élő Krisztussal.

Egy pillanatra csend lett, igen, szinte zavart csend.

Az orvos rég elrendezte szerszámaikat, de ahelyett, hogy belekezdett volna a vizsgálatba, így szólt:

- Ezt ilyen egyszerűen, szinte magától értetődően mondja? Csak csodálkozom, olyan érthetetlen az egész.

- Én sem értem igazán, vagy talán nem egészen. De elhiheti nekem, még akkor is, ha alig találok rá magyarázatot. Hiszen mindig rokonszen-

veztem a kereszténységgel, de meg kell mondanom: ez olyan tessék-lássék dolog volt, a gyakorlati élethez nem sok, vagy tulajdonképpen semmi köze sem volt. De most tudom, hogy Jézus valóság, és hogy birtokába vett, az övé vagyok és elköteleztem magam neki.

- Tudja, én nem szeretem a rajongást, semmilyen túlzást, sem a túl lelkes kereszténységet. De ön nem néz ki annak. Amit most mondott, olyan egyszerűen és meggyőzően hangzik. Hogyan, mitől változott így meg?

Még mindig nem kezdte meg a kezelést. Csak állt, és látszólag elfelejtette, hogy betege miért jött, és a beteg is elfelejtette.

- Meghívtak egy csendesnapra. Főleg modern, fiatal emberek jöttek össze. Még sosem láttam ilyet. Nem hangoztattak kegyes szólamokat, minden olyan természetes volt. Jézusról beszéltek, a Bibliából olvastak fel, imádkoztak is, kérdéseket tettek fel, mások pedig az életükről beszéltek. Kár, hogy nem volt ott.

- Igen, és aztán? Nagyon jól hangzik, amit mond, de ez még biztosan nem minden, nem ez változtatta meg ennyire.

- Nem, ez még nem minden. Először érdekes volt, aztán kezdtem kellemtelenül érezni magam. Az egész, számomra szokatlan dolog kezdett túl közélről érinteni. Másrészt annyira felszabadító és annyira jóleső érzés volt, hogy nem tudtam kivonni magam a hatása alól. Csak azt mondhatom önnek, hogy kettesben beszélgettem később valakivel a gondjaimról, bűneimről és életemben először imádkoztam.

- Létezik még ilyesmi a XX. században? Tanult emberek között?

- Igen, van. Alig tudtam magamhoz térni a csodálkozástól, de így volt. A férjem is megtette, hasonló dolgokat élt át. Gondolja el, most együtt tudunk imádkozni. Eddig ezt sohasem tudtuk megtenni, bár szerettük volna.

Újabb hallgatás. A kezelésre megint nem kerül sor.

- Igen, kezdem megérteni, hogy ez megváltoztatja az embert - jegyezte meg az orvos és hozzátette: - Szinte irigylem érte...

- Nem kell ezért irigyelnie. Ugyanez megtörténhet önnel is. De, doktor úr, most már nincs időm, és önnek sem. Biztosan várják már a betegei. Csak gyorsan nézzen a számba, hogy nagyon sürgős-e, ha nem, nemsokára inkább eljövök még egyszer.

Nem volt sürgős. A többi betegnek nem kellett tovább várnia a beszélgetés miatt.

Igen, ilyen még ma is előfordul közöttünk. Az emberek meghallják Krisztus üzenetét, és csatlakoznak a gyülekezetéhez. Ez a Szentlélek munkája. Ez pünkösöd.

H. BRUNS - EVANGÉLIUMI ÉLETKÉPEK

Az úton

Oda, ahonnan jöttem,
Oda térek vissza:
Isten kezeibe.

Hagyom, hogy megnyugodjon a szívem,
Nem kell tenni semmit,
Nem kell teljesítményt felmutatnom,
Nem kell helytállni.

Isten maga több,
Mint aki csak cselekszik,
Ő a nyugalom is
Minden dologban,
Keresem Őt,
Miközben pihenek.

Elfeledek gondolataimat,
Teljesítményeim és tetteimet.
Elfeledek a vizsályt, veszekedést.
Odamegyek,
Ahol az utam elkezdődött,
És ahol végződni fog.

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

*Jézus Krisztus mondja:
Mert mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál,
és aki zörget, annak megnyitják.
Lukács 11:10*

Meglátogattam egy édesanyát, aki két tíz év körüli kislányt hozott oda hozzám. Az egyik a sajátja, a másik a fogadott lánya volt.

- Elmondaná nekik, hogyan lehetnek Isten gyermekei? - kérdezte. - Mindketten járnak vasárnapi iskolába, valamit tudnak a Bibliáról, de újra meg újra azt kérdezik tőlem: „Hogyan lehetek Isten gyermeke?” Nem tudom, hogyan magyarázzam el nekik.

Svájc magas hegyei közt, egy kis faluban voltunk. A kis ház a falu szélén állt, körülötte az Alpok csodás látványával.

Az Úrhoz imádkoztam bölcsességért. A Jakab 1:5-ben ott az ígéretünk: „Ha valakinek nincsen bölcsessége, kérjen Istentől, aki készségesen (...)adja”. Isten ígéretei igazak. Van egy olyan elképzelésem, hogy Isten örül annak, ha szembesítjük az ígéreteivel, mert akkor tudja, hogy van hitünk.

A ház előtti padra ültünk a két kislánnyal.

- Figyeljetek - mondtam -, tegyük fel, hogy egyikötöket örökbe szeretném fogadni. Ez nem lenne egyszerű. Először is egy csomó papírt ki kellene töltenem. Hosszú időt venne igénybe, hogy mindent elrendezzünk. De ha már minden papírt rendben is találtak, akkor sem mondhatnám: „Mindent elrendeztem, mostantól fogva az én gyermekem vagy.” Nem, várnám, amíg meglátnám, hogy tényleg szeretsz egy kicsit, és akkor egy napon megkérdeznék: „Nem szeretnél a gyermekem lenni?” És ha azt válaszolnád: „Igen, kérlek, hiszen szeretlek!”, azt mondanám: „Mindent elrendeztem, itt vannak a papírok. Már régóta készen vannak, de vártam rá, hogy te magad mondjad, hogy szeretsz engem és a gyermekem szeretnél lenni”. Ugyanígy az Úr Jézus is elrendezett mindent a kereszten hosszú ideje. Mindezt, ami ahhoz volt szükséges, hogy Isten gyermeke lehess, elvégzett a golgotai kereszten évszázadokkal ezelőtt, amikor meghalt a bűneidért. Most pedig azt kérdezi tőled - és én megtehetem az ő nevében -: „Szeretnél Isten gyermeke lenni?” Ha azt mondod, „Igen, kérlek, Uram, szeretlek téged”, azt mondja neked: „Minden el van rendezve; már régóta vártam erre a válaszra; mostantól a gyermekem vagy”. Szeretnétek válaszolni az Úr Jézusnak?

Mind a kettő önként letérdelt, és lenyűgöző svájci német anyanyelvükön igent mondtak az Úrnak; a mennyei angyalok pedig örvendeztek.

Arcuk boldogságtól ragyogott, s szebbek voltak, mint a hegyek a látóhatáron. A nap lement, de az Alpok ragyogása a világot egy kis mennyországá váloztatta. Még egy ideig folytattuk hármásban a beszélgetést a gazdagságnak arról a világáról, amelybe a két kislány épp most lépett be.

Még egyszer láhattam a naplemente ragyogását a hegyeken. Ezúttal azonban a világ másik felén jártam. Az Egyesült Államok nyugati partvidékén, Washington államban vettem részt egy ifjúsági találkozón. A tábortűz körül ültünk, virslit süttünk, kolbászokat tűztünk a nyársainkra és a tűz fölött forgattuk.

A megtérés volt a beszélgetésünk témája. Egy fiú megkérdezte:

- Hogyan jut el a megtérés pontjára? Hogyan valósítja meg? Úgy beszélt, mintha egyszerű lenne Isten gyermekévé válni.

Talán a távoli hegyek jutatták eszembe a két kislányt Svájcban? Elmeséltem az egyetemistáknak élményeimet, egyikük azonban azt mondta:

- Sok évvel ezelőtt igent mondtam az Úrnak; mit gondol, mi lehet az oka, hogy azóta olyan nagyon eltávolodtam tőle? Néha kétségbe vonom, hogy annak idején komolyan gondoltam.

Egy magas orvostanhallgató válaszolt neki:

- Volt egyszer egy fiú, aki kiesett az ágyából. Édesanyja megkérdezte tőle, hogyan történt, ő pedig így válaszolt: „Mama azért történt ez, mert túl közel aludtam el ahhoz a ponthoz, ahol az ágyba másztam!” Ugyanez történik sok kereszténnyel is. Amikor megtérnek, azt hiszik, elérték a célt. Amikor valaki megtér és igent mond Jézusnak, az nem egy új élmény végét, hanem a kezdetét jelenti. Olyan ez, mintha valaki belépne egy kapun, a megtérés kapuján. A megtérés kapuján át a menny királyságába lépni nem más, mint a gazdagság világába kerülni. A Biblia minden ígérete a tulajdonodba kerül. Meg kell azonban tanulni, hogyan élj a gazdagságnak ebben a világában. Meg kell értened, mit jelent: „Mert Istennek minden ígéretére őbenne van az igen és általa mondunk áment” (II. Kor. 1:20). Rá kell jönnöd, milyen gazdag vagy. Ha azt gondolod, a megtérés azt jelenti, hogy életutad végére értél, elbuksz, mert túl közel aludtál el ahhoz a ponthoz, ahol beszálltál.

Én pedig hozzátettem:

- A megtérés pillanatában az embert felírják a mennyben, mint olyat, aki megszerzett minden jogot és kiváltságot ahhoz, hogy lelki értelem-

ben milliárdos legyen. Az Efézus 1:3 szerint: „megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával Krisztusban”. A Biblia egy csekkfüzet. Amikor igent mondtál Jézus Krisztusnak, sok ígéret került a számládra abban a pillanatban, s maga Jézus Krisztus írta alá azokat. Most viszont neked kell beváltanod azokat a csekket, hogy hasznodra legyenek. Amikor egy ilyen ígérettel találkozol, s azt mondd: „Köszönöm, Uram, elfogadom”, akkor váltod be a csekket, és még aznap gazdagabb leszel, mint egy nappal korábban.

- Énekeljünk - javasolta egy fiatal. A hegyek visszhangozták a himnusz: „Minden nap édesebb Jézussal, mint a tegnapp”.

Az egyik egyetemista megjegyezte:

- Valóban igaz ez, ha legalább naponta egy csekket beváltasz!

CORRIE TEN BOOM: CSODÁLATOS SZERETET

Nem az a döntő...

Nem az a döntő,
hogymilyen nagy az erőm,
hanem, hogymvan-e valaki
aki megtart engem a mélység felett.

Így ismerem fel azt, hogyma veszély nagy,
de nem kell félnem.
Lehet, hogymművem megbukhat,
de engem hordoz valaki.

Én elgyengülhetek,
de nem kell saját lábaimon megállnom.
Én fenyegetett vagyok,
de nem kell védekezniem.

Mindent elvehetnek tőlem,
de nem kell semmibe kapaszkodnom.
Amire szükségem van, azt birtoklom
és nem veszélyeztetni semmi.

Én magam vagyok az,
aki veszélyeztetés nélkül
nyugszik az Ő kezében.

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Életmentő vezetékek

*Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr -
jólétet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek
szánok. Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor
meghallgatlak benneteket. Ha kerestek majd, megtaláltok engem,
ha teljes szívből kutattok utánam. Jeremiás 29:11-13*

Ikerunokáink sürgősségi beavatkozással, tíz héttel korábban jöttek világra. A kislány is, a kisfiú is alig volt több, mint egy kilogramm. Születésük után néhány órával egy nagyobb kórház koraszülött intenzív osztályára szállították őket. Apró testükhöz csatlakoztatott vezetékek és csövek figyelték létfontosságú paramétereiket, segítettek a táplálásban és a légzésben. Ezek az életmentő vezetékek tartották életben az ikreket két hónapig, míg képessé nem váltak önállóan életben maradni.

Ebben a félelmetes időszakban én is kaptam ilyen megtartó támogatást. A rokonok, barátok és a gyülekezeti testvérek naponta érdeklődtek, és sokan imádkoztak a kicsikért, a szülőkért és a kórházi dolgozókért. Én soha azelőtt nem imádkoztam olyan buzgón és olyan kitartóan, mint akkor. Újra és újra emlékeztettem magam, hogy ezek a pici babák Isten kezében vannak, mert ez a gondolat vigaszt nyújtott zaklatott lelkemnek.

Amikor ilyen félelmetes helyzetben vagyunk, sokszor elfelejtünk imádkozni, vagy végső megoldásként fordulunk az imához. Imában azonban bizonyoságot nyerünk, hogy Isten velünk van, és mindvégig gondoskodik rólunk. Ő nemcsak azt akarja, hogy túléljük a nehézséget, hanem hogy megerősödjünk benne!

Istenünk, tudjuk, hogy terved van a jelenünkre és a jövőnkre is. Köszönjük, hogy törődsz velünk. Ámen.

Az imádság megerősít abban, hogy Isten velem van.

LU FULLILOVE (TEXAS, USA)

Erős horgony

„Így ez a két változhatatlan tény, amelyekben lehetetlen, hogy Isten hazudjon, erősen bátorít minket, akik odamenekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet. Ez a reménység lelkünknek biztos és erős horgonya, amely behatol a kárpit mögé.” (Zsidókhöz írt levél 6. fejezet, 18-19. versek)

Habár két évet Balatonfüreden éltem, és ez idő alatt gyakorlatilag napi szinten láthattam Közép-Európa legnagyobb tavát, mégis meg kell vallanom: a hajókhoz semmit nem értek. Tudom, hogy nem varázslat, hogy azok a tonnás monstrok úsznak a víz tetején, de ha az életem múlna rajta, akkor se tudnám, hogy mit kezdjek vele. Azt viszont tudom, hogy nincs rajtuk kézifék, ezért a matrózok jobb híján kénytelenek beérni a lánkra szerelt horgonnyal, ha egy helyben akarják tartani a hajót. Ezek a súlyos vas eszközök viszont olyan jól végzik szolgálatukat, hogy évezredek óta csupán minimális változásokon estek át: a vas- tag és erős köteleket láncok, a kő- és vasdara- bokat kimondottan erre a célra öntött kampós vas szerkezetek váltották fel. A horgony viszont ma is olyan fontos, mint egykor volt, nem véletlen tehát, hogy átvitt értelemben a remény és az állhatatosság szimbólumává vált az idők folyamán.

Pál apostol is a horgony képével szemlélteti Isten megbízhatóságát a Zsidókhöz írt levél fent olvasható szakaszában. Két változhatatlan tényről beszél, melyekben lehetetlen, hogy Isten hazudjon. Az egyik ilyen dolog, Isten ígérete, melyet számunkra a Fiában, Jézus Krisztusban ad - és erre utal, amikor a kárpit mögé való hatolást említi, gondoljunk csak a húsvéti eseményekre. Ez az ígérete nagyon hasonlít arra az ígéretre, melyet annak idején Ábrahámnak adott (erre utal a korábbi versekben az ige). Bár Ábrahám már idős korú volt, feleségével, Sárával pedig jócskán túl jártak már azon a koron, hogy gyermekük születhessen, Isten mégis megígérte számukra, hogy gyermekáldásban lesz részük, sőt, „nagy néppé” teszi őket. Hihetetlennek tűnt akkor, és hihetetlennek tünne ma is, de Isten betartotta az ígéretét. Ez tehát a reménységünk erős horgonyának egyik ága. A másik pedig, ha még az ígéret sem lenne elég, Isten saját magára

esküt is tett, hogy még a száz százaléknál is biztosabbak lehessünk a megbízhatóságában.

Isten több, mint hétezer ígéretet adott nekünk a Biblia lapjain, melyek közül a legnagyobb, hogy fián keresztül mindannyian örök életet nyerhetünk. Ezt pedig nem csak megígérte, hanem meg is esküdött rá, így az élet viharaiiban, úgy, ahogy a hajó a balatoni viharokban, ennek a kétágú horgonynak a segítségével szilárdan állhatunk egy helyben. Nincs okunk aggódni és kételkedni: Isten duplán is bebiztosította a jövőnket.

ÖMBÖLI KRISZTIÁN - ÁPRILIS 05, 2018

Gaston Phébus gróf imája

XIV. század

Adj nekem, Uram
buzgalmat - téged keresni,
bölcsséget - téged követni,
lelket - téged ismerni,
tekintetet - téged látni,
életet - mely neked tetszik,
kitartást a végsőkig,
és boldog véget.

HÍD AZ ÉGBE - A VILÁG LEGSZEBB IMÁI
FORDÍTOTTA TÖRÖK JÓZSEF

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:
10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírelevelék is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*Országos Hálaadónap volt Szolnokon
2024. október 13-án
25 éves a szolnoki metodista gyülekezet imaháza*

*Az Úr minden ösvénye szeretet és hűség azoknak,
akik megtartják szövetségét és intelmeit.
Zsoltár 25:10*

